

hvilken som helst Dag, og det vilde derfor være noget ejendommeligt, om Lovgivningsmagten skulde oprette en Domstol med Vidnepligt, som det blev citeret, for at træffe Afgørelser om Bestemmelser i en Overenskomst, som mulig slet ikke eksisterer. Imidlertid vil der blive god Lejlighed til at tale derom, naar Sagen foreligger. Jeg har kun villet henlede Opmærksomheden paa, at der kan være forbundet visse Vanskeligheder for Rigsdagen ved ganske pure at gaa ind paa at oprette en saadan Arbejdsdomstol, og der kan vel ogsaa i den Henseende være Anledning til at gøre opmærksom paa — og det synes jeg ikke, man kan gøre for tidlig — at den Organisation, som de tvende store Foreninger have, er af en principielt forskellig Beskaffenhed. Medens nemlig Mesterforeningen er grundet paa en betydelig Myndighed hos den Bestyrelse, der staar i Spidsen for den, en Myndighed, hvis Virkninger vi have haft rigelig Lejlighed til at gøre os bekendte med i den forløbne Sommer, er Arbejdernes Organisation opbygget, om jeg saa maa sige, fra neden, paa et betydeligt demokratisk Grundlag, med et stort Selvstyre for de enkelte Fagforbund og en tilsvarende manglende Styrke hos Centralforeningsbestyrelsen. Dette er ingenlunde at betragte som nogen Anke, det er den historiske Udvikling. Det er en logisk Følge af, at man har endt med at danne Centralforeninger, efter at samtlige Hovedorganisationer og underordnede Organisationer vare i fuld Gang og i stærk Flor. Men dette er en Inkommensurabilitet mellem de to Foreninger, og jeg tror, at for Lovgivningsmagtens Vedkommende vilde det være en betydelig Støtte, dersom Arbejdernes Centralorganisation, Hovedbestyrelsen, udrustedes med den størst mulige Myndighed i de Forhold, som Lovgivningsmagten vil beskæftige sig med, paa samme Tid som jo ganske sikkert de underordnede Organisationer meget vel kunne beholde det Selvstyre, de ere i Besiddelse af, paa alle de øvrige Omraader. Det ligger i Arbejdernes Interesse, at man er sikker paa, at Afgørelser, som en af Staten oprettet Domstol, udrustet med de store Rettigheder, som man tænker at udruste den med, træffer, i enhver Henseende blive respekterede, og i den Henseende kunde der være Anledning til for Arbejdernes Overbestyrelse at undersøge, om Ordningen er saaledes, at Stillingen virkelig i den Henseende er sikker.

Angaaende den Arbejdsstandsning, som har fundet Sted i den forløbne Sommer, er

det ikke min Agt at udtale mig. Jeg tror, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) havde Ret — som ikke saa sjældent — i en Udtalelse, som han fremkom med, nemlig at mange i denne Sal ikke vare fuldstændig i Stand til at have en berettiget og færdig Mening om den hele Sag og om Skyld og Ret paa de forskellige Sider. Det var ikke det ærede Medlems Ord, men jeg haaber nogenlunde at have truffet det ærede Medlems Tanke. Jeg mener, at dette Arbejde, som jeg her holder i min Haand — det er i Dag blevet færdigt — og som er en fuldstændig objektiv Fremstilling af Arbejdsstandsningens Historie, idet det udelukkende indeholder Aktstykker, stenografiske Referater, Protokollafskrifter og Forligets forskellige Stadier, altsaa lutter autentiske Dokumenter, muligvis kan bidrage til, at en Del, som nu forholder sig reserveret med deres Anskuelser, derefter kan blive i Stand til at danne sig en Mening og udtale en Dom. Det er i øvrigt efter Overenskomst mellem de to Foreninger, at dette Værk er blevet trykt. Hver af de kæmpende, men nu i frædelig Forstaaelse virkende Partier har tegnet sig for et bestemt Antal Eksemplarer, men jeg, som har haft dette Arbejde at besørge i min Egenskab af Næstformand i de forskellige Domstole og Kamre og dernæst som Sekretær, har sørgt for, at der var et Antal Eksemplarer ud over, hvad de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen have rekvireret, og Indenrigsministeriet har nu i Sinde at erhverve disse Eksemplarer og at stille et Antal, saa mange, som ville kunne undværes, til Disposition for Rigsdagens to Afdelinger, saa jeg haaber, der vil blive en ikke alt for vanskelig Adgang for hver enkelt til at gøre sig bekendt dermed. Dette er en objektiv Fremstilling af denne Sag, og det vil være umuligt for nogen at se, om den er skreven af Arbejdere eller Arbejdsgivere — den er da ogsaa redigeret af en, der hverken er det ene eller det andet — og denne Objektivitet har sin store Betydning. Man har saavel under som efter Kampen i høje Toner og i stærke Udtryk ydet vor Arbejderbefolkning sin Anerkendelse for dens Holdning, og jeg skal ikke tage et Ord bort fra den Ros, som i den Henseende er ydet Arbejderbefolkningen, men jeg kan ikke sige, at jeg har fundet den Objektivitet i Bedømmelsen af Kampen hos Arbejderne, som jeg havde ventet efter den Intelligens, som de for øvrigt overalt i denne Sag have lagt for Dagen. Jeg mener, at turde sige dette, eftersom jeg er overbevist om, at hvis vi skulde faa